

Вни плакали фальшивими сльозами
Над моєю недолею, жаліли
Мене, махали надо мнов руками,
Но помочи мені не думали й не хтіли.

«Жаль бідака! З дороги марно збився
І згинув, ми то наперед сказали,
Що згине! Дурень, за пусту вчепився
Роботу, й ось де го фантазії загнали!»

А, другі, ще милосердніші, сумно
Покиваючи головами, кажуть:
«Підмовили злі люди, вгнали в трумну
Та й кинули. Ну, вже як ті обв'яжуть

Кого в свої прокляті пута, тому
Не випутатись! Жаль отсього, щирий
Був чоловік, лиш то зблудив, що злomu
Товариству так насліпо увірив».

Пожалували всі мене, а далі
Пішли — хто на обід, хто в карти грати,
А хто судить запертих в криміналі,—
А я лишивсь під тинном умирати.